

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 26C/57/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114214324
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Vozárová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2018:2114214324.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Monikou Vozárovou v právnej veci žalobcov: 1. H. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XXX, 2. E. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XXX, obaja zastúpení: Mgr. Matej Csenky, advokát, Dolné Bašty 2, Trnava proti žalovaným: 1. Slovenská kancelária poisťovateľov, IČO: 36062235, Trnavská cesta 82, Bratislava, zastúpený: JUDr. Ladislav Udvaros, advokát, Cukrová 14, Bratislava, 2. T. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. T., N., J. republika, občan J. republiky, 3. VAMA-TRANS D.O.O.E.L, Selo Voislavici, 2420 Radovish, Macedónska republika, obaja zastúpení: JUDr. Marián Zányi, advokát, Alžbetínske nám. 2, Dunajská Streda, za účasti intervenienta na strane žalovaného v 1. rade: Osiguruvanje MAKEDONIJA a.d. Skopje - Vienna Insurance Group, so sídlom 11 Oktomvri br. 25, 1000 Skopje, Macedónsko, zastúpený: JUDr. Baltazár Mucska, advokát, Vajnorská 55, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 3. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 25.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

II. Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 3. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni v 2. rade sumu 25.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

III. Vo zvyšku súd žalobu zamieta.

IV. Súd žalobu voči žalovanému v 2. rade zamieta.

V. Žalobca v 1. rade má voči žalovaným v 1. a 3. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

VI. Žalobkyňa v 2. rade má voči žalovaným v 1. a 3. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

VII. Žalovaný v 2. rade má voči žalobcovi v 1. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

VIII. Žalovaný v 2. rade má voči žalobkyni v 2. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

IX. Štátu sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

X. Žalovaný v 1. a 3. rade sú povinní zaplatiť súdny poplatok za žalobu vo výške 1.566 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia v 1. a 2. rade sa svojou žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 27.05.2014 domáhali, aby súd uložil žalovaným v 1. až 4. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom sumu 350.000 eur a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnili tým, že dňa 10.12.2012 medzi obcami J. a A., viedol žalovaný v 2. rade ako vodič nákladné motorové vozidlo zn. T., e.č T. s návesom zn. X. patriace žalovanému v 3. rade, kde v mierne pravotočivej zákrute prešiel s vozidlom do protismernej časti vozovky a v dôsledku čoho došlo k čelnej zrážke s tadiaľ idúcim motorovým vozidlom zn. K. W., ktoré viedla ako vodička dcéra žalobcov E. X., ktorá utrpela ťažké zranenia, ktoré bezprostredne viedli k smrti dcéry žalobcov, pričom žalovaný v 2. rade svojím konaním porušil § 9 ods. 1, § 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/80/2013 zo dňa 18.09.2013 bol žalovaný v 2. rade odsúdený za uvedené protiprávne konanie kvalifikované ako prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) v spojení s § 138 písm. h) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmieneným odkladom výkonu trestu so skúšobnou dobou 4 roky a zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v trvaní 4 roky. Poškodení boli odkázaní s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Žalobcovia si uplatňujú náhradu nemajetkovej ujmy za smrť ich dcéry. Dcéra žalobcov bola vzornou dcérou, mala s nimi výnimočný vzťah, ktorý presahoval rámec vzťahu rodičia - dcéra. Ako rodina trávili spolu veľmi veľa času, žalobcovia sa dcére venovali s plným nasadením. Ich dcéra bola v čase dopravnej nehody študentkou X. ročníka na I.. Od 6. rokov sa venovala plávaniu, každý deň žalobcovia vozili dcéru na tréningy do R., ktoré boli väčšinou dvojfázové. Dcéra sa plávaniu venovala aj závodne, dosahovala výborné výsledky na rôznych súťažiach. Vzhľadom na viditeľný talent dcéra absolvovala ročný študijný pobyt v I., ktorý bol spojený so zdokonalením plaveckých zručností. V I. sa dcéra zúčastnila viacerých súťaží a je držiteľkou viacerých rekordov, stala sa juniorskou majsterkou štátu Y. D. a zúčastnila sa juniorských majstrovstiev I.. Dcéra žalobcov bola mladé, cieľavedomé, ambiciózne dievča, plné chuti do života. Bola vzornou dcérou, nikdy s ňou žalobcovia nemali problémy, vždy sa na ňu mohli spoľahnúť. Jej stratou prišli o všetko, čo mali, o jediný zmysel ich života. Predčasnou smrťou dcéry žalobcov privodenou v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou došlo k vážnej ujme žalobcov, mimoriadne traumatizujúcej skutočnosti v ich živote, ktorá je nezvratná a svojou povahou neodstrániteľná. V čase dopravnej nehody sa žalobcovia riadne starali o svoju dcéru a táto s nimi žila v spoločnej domácnosti. V dôsledku dopravnej nehody prišli žalobcovia o jediné dieťa. Dcéra bola vo veku, kedy sa dalo očakávať, že si založí rodinu a privedie na svet svojich potomkov, teda vnukov a vnučky. Vzťah rodičov a potomka, zvlášť ak ide o jediné dieťa, je vzťahom unikátnym, nenahraditeľným a nezameniteľným. Protiprávne narušenie týchto vzťahov predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život a to mimoriadne významný, veľmi hlboký a nereparovateľný. Žalobcovia mali s dcérou nadštandardný a veľmi blízky vzťah. Je mimoriadne ťažké vyrovnať sa psychicky so smrťou jediného dieťaťa, navyše v tak mladom veku. Smrťou dcéry žalobcovia stratili akúkoľvek možnosť naďalej byť súčasťou všetkých bežných či výnimočných situácií, či už v živote rodičov - žalobcov alebo v živote ich jedinej dcéry. Právo na ochranu súkromia, resp. rodinného života jednoznačne zahŕňa tiež právo fyzických osôb vytvoriť a udržiavať vzťahy s ľudskými bytosťami, najmä v citovej oblasti, pričom protiprávnym zásahom - dopravnou nehodou bolo uvedené právo porušené a to zásahom značnej intenzity, keď žalobcovia stratili svoju jedinou dcéru. Trauma, ktorá im v súvislosti s týmto vznikla, je prakticky neodstrániteľná z ich citového života, ktorý v dôsledku uvedenej udalosti už nikdy nebude úplne normálny, pričom náprava následkov dopravnej nehody podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka by bola nedostačujúca. Trest vymeraný žalovanému v 2. rade za jeho konanie nemožno považovať za primerané zadostučinenie za zásah do osobnostných práv žalobcov a to do práva na súkromie. Z tohto dôvodu sa žalobcovia domáhajú priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške 350.000 eur. Podmienkou uplatnenie ochrany podľa tohto ustanovenia je, že sa musí jednať o závažnejší zásah do psychickej a morálnej integrity osobnosti, ktorý je objektívne spôsobilý fyzickej osobe privodiť ujmu na jednotlivých stránkach osobnosti a znížiť dôstojnosť občana, čo je v prípade žalobcov nepochybné. Dcérina smrť bola pre žalobcov silným negatívnym zážitkom, šokom, utrpeli silnú citovú ujmu, spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalstva, šoku zo smrti svojho dieťaťa, dodnes túto stratu neprekonali a stratili zmysel svojho života a životnú energiu. Dlhodobu sa u žalobcov prejavili zdravotné problémy psychického charakteru, podrobili sa liečbe antidepressívami. Žalobcovia utrpeli značnú citovú a psychickú ujmu, smrť dcéry zasiahla ich osobný život nenávratným spôsobom, žiadne ďalšie zážitky ani prežité skutočnosti nemôžu nahradiť

chvíle prežitie s vlastným dieťaťom, zvlášť ak majú spolu pekný vzťah tak, ako žalobcovia so svojou dcérou. Po uvedenej dopravnej nehode sa žalobcovia uzavreli do seba, prestali komunikovať so svojím okolím, prerušili dovtedajšie kamarátske vzťahy a v samote sa snažia vysporiadať s úmrtím svojej jedinej dcéry. Vyčíslenie nemajetkovej ujmy je len orientačné a ani prípadné nahradenie tejto ujmy finančnou kompenzáciou v požadovanej výške nemôže v žiadnom prípade zhojiť tú bolesť, ktorou žalobcovia trpia v dôsledku úmrtia svojej jedinej dcéry. Suma, ktorú žalobcovia uplatňujú z titulu nemajetkovej ujmy je výsledkom ich duševného a psychického stavu, vnútorných pocitov, pocitov bezmocnosti, ale nikdy v skutočnosti nenahradí stratu ich jedinej milovanej dcéry. Žalobcovia v náhrade nemajetkovej ujmy vidia predovšetkým gesto slušnosti a spravodlivosti, ktoré nemôže žiadnym spôsobom odčiniť dopady tragickej udalosti v dôsledku vyššie uvedenej dopravnej nehody, pričom nemožno pochybovať o tom, že táto udalosť zanechá v živote žalobcov trvalé následky, ktoré možno len ťažko akýmkoľvek možným spôsobom úplne odstrániť. V danom prípade nemajetková ujma nepredstavuje finančnú kompenzáciu straty dcéry, nakoľko stratu ľudského života nemožno vyjadriť peniazmi, avšak aspoň čiastočne môže zmierniť útrapy žalobcov spôsobené neoprávneným zásahom žalovaného v 2. rade do osobnostného práva žalobcov na ochranu súkromia. Pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade vyplýva z § 24 ods. 2 zákona č. 381/2001 o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len "Zákon o PZP"). O pasívnej legitímácii žalovaného v 1. rade svedčí aj fakt, že pred podaním tejto žaloby žalovaný v 1. rade plnil žalobcom náhradu nemajetkovej škody spôsobenej v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou. Aj v prípade nemajetkovej ujmy ide o plnenie, ktoré je kryté na základe Zákona o PZP a preto aj v prípade nemajetkovej ujmy je daná pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade. Žalobcovia poukazujú na rozhodnutie ESD vo veci Drozdovs c/a Baltikums AAS a Haasová c/a Petrik. Pasívna legitímácia žalovaného v 2. rade je daná všeobecným ustanovením o náhrade škody obsiahnutom v § 420 Občianskeho zákonníka. V prípade žalovaného v 2. rade sa neuplatní § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný v 2. rade nebol zamestnancom žalovaného v 3. rade. Pasívna legitímácia žalovaného v 3. rade vyplýva z § 427 Občianskeho zákonníka. Pasívna legitímácia žalovaného v 4. rade vyplýva zo vzájomného zmluvného vzťahu medzi žalovaným v 3. a 4. rade založeného povinným zmluvným poistením motorového vozidla, ktoré bolo účastné pri dopravnej nehode.

2. Žalovaný v 1. rade k žalobe uviedol, že žalobu žiada zamietnuť. Predmetná dopravná nehoda bola zavinená žalovaným v 2. rade. Prevádzkovateľom motorového vozidla, ktorým bola dopravná nehoda spôsobená, bol žalovaný v 3. rade, ktorý mal v tom čase uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla so žalovaným v 4. rade. Žalovaný poukázal na § 4 ods. 2, 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 3 písm. a), § 24 ods. 2 písm. e) Zákona o PZP, § 11, § 13 ods. 1,2, § 442, § 444 Občianskeho zákonníka. Žalovaný nepopiera, že škodovou udalosťou došlo k zásahu do osobného života žalobcov, má však za to, že tento nárok nespadá pod nároky, ktoré je žalovaný v 1. rade povinný v zmysle Zákona o PZP nahradiť žalobcom ako poškodeným a je nad rámec týchto nárokov. § 4 Zákona o PZP uvádza taxatívny výpočet nárokov, ktoré podliehajú poisťnému krytiu. Na poistenie zodpovednosti o PZP sa vzťahuje Občiansky zákonník, analogicky je náhrada škody na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) Zákona o PZP obsahom aj účelom najbližšie škoda podľa § 442 a nasl. Občianskeho zákonníka. Uplatnenie nároku v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka logicky a systematicky nespadá pod úpravu náhrady škody, náhrada nemajetkovej ujmy predstavuje satisfakciu - zadosťučinenie za utrpenú traumu, nie náhradu škody. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nespadá pod nároky kryté poistením zodpovednosti za škodu podľa Zákona o PZP. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Co/171/2012, uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/168/2009, KS v Prešove sp. zn. 12Co/89/2013. V prípade žalovaného v 4. rade sa jedná o zahraničnú poisťovňu, ktorá nevykonáva na území SR poisťovaciu činnosť. Žalovaný v 4. rade je síce povinný kryť zodpovednosť vyplývajúcu z prevádzky posteneho motorového vozidla voči tretej osobe, avšak nie na základe Zákona o PZP, ale na základe medzinárodného systému, tzv. systému zelenej karty, vzťahujúceho sa na členské štáty tohto systému. Zelená karta predstavuje medzinárodne uznávaný doklad o poistení zodpovednosti z prevádzky motorových vozidiel. Nakoľko dopravnú nehodu spôsobil vodič cudzozemského motorového vozidla, ktorý sa preukázal zelenou kartou platnou na území Slovenskej republiky a teda nebol podľa § 16 ods. 3 písm. a) Zákona o PZP povinný uzavrieť hraničné poistenie, poisťné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou tohto cudzozemského motorového vozidla poskytuje žalovaný v 1. rade. Z rozsudku SD EÚ Haasová vyplýva, že PZP má pokrývať náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode len v tom prípade, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Unijné právo ponecháva členským štátom právo určiť, aká škoda

bude krytá z povinného poistenia zodpovednosti za škodu. Žalobcovia nepreukázali, že žalovaný v 1. rade je v pozícii poisťovateľa v zmysle Zákona o PZP povinný nahradiť nemajetkovú ujmu podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko tento nárok nespadá pod nároky kryté poistením podľa Zákona o PZP a žalovaný v 1. rade nespôsobil neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov podľa § 11 Občianskeho zákonníka, preto nie je pasívne legitimovaným subjektom. Čo sa týka pasívnej solidarity na strane žalovaných, tak procesné nerozlučné spoločenstvo na strane žalovaných nie je dané a nevyplýva, zo žiadneho ustanovenia Zákona o PZP, § 15 umožňuje uplatniť na súde nárok na náhradu voči škodcovi a poisťovni, čo však predstavuje dva samostatné nároky proti dvom subjektom a voči každému z nich z iného právneho dôvodu a nezakladú solidárnu zodpovednosť. Žalovaný v 1. rade k zmene žaloby uviedol, že zmenu žaloby navrhuje nepripustiť, keď túto žalobcovia nezdôvodnili. V pôvodnej žalobe ide o nerozlučné spoločenstvo a zmenou žaloby bude vytvorené samostatné spoločenstvo. Žalobcovia si svoje samostatné nároky uplatnili až dňom doručenia zmeny žaloby súdu, teda 07.11.2017. Z tohto dôvodu vzniká námietka premlčania voči samostatne uplatneným nárokom žalobcov, pretože k dopravnej nehode došlo dňa 10.12.2012, ujma žalobcom vznikla stratou dieťaťa pri dopravnej nehode a teda trojročná premlčacia doba skončila ešte v roku 2015.

3. Žalovaný v 2. rade a žalovaný v 3. rade k žalobe uviedli, že namietajú výšku nemajetkovej ujmy, ktorú považujú za neprimeranú a nepodloženú dôkazmi. Žalovaní poukazujú na rozsudky SD EÚ vo veci C-22/12 Haasová c/a Petrik a spol. a C-277/12 Drozdová c/a Baltikums AAS, z ktorých vyplýva, že z výkladu práva EÚ je zrejmé, že nemajetková ujma má byť krytá povinným zmluvným poistením, preto je jednoznačne daná pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/543/2014-278 zo dňa 28.09.2015 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/441/2016 zo dňa 28.06.2017. Z predmetných judikátov vyplýva, že za nemajetkovú ujmu zodpovedá žalovaný v 1. rade. Žalobcovia si uplatňujú náhradu nemajetkovej ujmy v neprimeranej výške, podľa judikatúry v krajnom prípade prichádza do úvahy náhrada nemajetkovej ujmy do 7.000 eur pre každého žalobcu. Žalobca v 1. rade nenáležite odôvodnil svoju žalobu, najmä výšku nemajetkovej ujmy. Žalovaní poukazujú na prípis žalobcov, ktorí založili do spisu Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/80/2013 v ktorom uviedli, že žalovanému v 2. rade jeho vinu odpustili a nežiadajú žiadnu náhradu škody. Teda aj z tohto postoja vidieť, že zostáva problematická náhrada u žalobcov ohľadne nemajetkovej ujmy.

4. Okresný súd Trnava uznesením č.l. 26C/57/2014-142 zo dňa 18.02.2015 konanie voči žalovanému v 4. rade QBE Akcionerske družstvo ZA, Osiguruvanje i reosiguruvanje zastavil a vo vzťahu žalobcov v 1. a 2. rade a žalovaného v 4. rade žiadnemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

5. Dňa 21.08.2015 bolo súdu doručené oznámenie o vstupe do konania vedľajšieho účastníka Osiguruvanje MAKEDONIJA a.d. Skopje - Vienna Insurance Group na strane žalovaného v 1. rade. Vozidlo, ktoré v čase nehody viedol žalovaný v 2. rade, bolo povinne zmluvne poistené v poisťovni QBE Akcionerske družstvo ZA, Osiguruvanje i reosiguruvanje, ktorej právnym nástupcom je vedľajší účastník. Keďže poisťiteľ (právnym nástupca) je macedónska spoločnosť, označili žalobcovia ako žalovaného v 1. rade Slovenskú kanceláriu poisťovateľov, ktorej pasívnu legitímáciu odvodzujú z ustanovenia § 24 ods. 2 Zákona o PZP. Vzhľadom na to, že Macedónsko je členskou krajinou systému zelenej karty, menovaná spoločnosť má právny záujem na výsledku konania, nakoľko v prípade súdneho rozhodnutia, ktorým by bol žalovaný 1. rade zaviazaný na plnenie voči žalobcom, tento si bude môcť v zmysle zmluvných dokumentov členských krajín systému zelenej karty uplatniť ním zaplatenú sumu priamo voči vedľajšiemu účastníkovi. Žalobcami uplatnený nárok je nedôvodný, pretože v zmysle príslušných právnych predpisov nemajetková ujma nie je krytá povinným zmluvným poistením, preto žiada žalobu zamietnuť.

6. Podaním zo dňa 22.12.2016 oznámil vedľajší účastník súdu, že vstupuje do konania ako intervenient na strane žalovaného v 1. rade. Intervenient poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Cdo/219/2016 zo dňa 15.05.2017 a na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 28.06.2017 sp. zn. 25Cdo/441/2016 a dodal, že v konaní ide o dôvody uplatňovania nároku zo strany žalobcov o identickú situáciu, preto nárok žalobcov považuje za nedôvodný a žiada žalobu zamietnuť.

7. Žalobcovia podaním doručeným súdu dňa 07.11.2017 zmenili žalobu a žiadali, aby súd uložil žalovaným v 1. až 3. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 175.000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ďalších žalovaných a žalovaným v 1. až 3. rade povinnosť

zaplatiť žalobkyni v 2. rade sumu 175.000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ďalších žalovaných s žalobcom priznať náhradu trov konania vo výške 100 %.

8. Na pojednávaní dňa 12.12.2017 súd pripustil zmenu žaloby tak, že bude rozhodovať o nasledovnom petíte: I. Žalovaní v 1. až 3. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 175.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných žalovaných. II. Žalovaní v 1. až 3. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni v 2. rade sumu 175.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných žalovaných. III. Žalobcom sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. Súd zmenu žaloby pripustil, nakoľko výsledky doterajšieho konania môžu byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe a na konanie o zmenenej žalobe nie je vecne ani kauzálne príslušný iný súd, pripustenie zmeny žaloby nie je v rozpore so zásadou hospodárnosti konania a nárok žalobcov vychádza z tých istých skutkových okolností.

9. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcov v 1. a 2. rade, výsluchom žalovaného v 2. rade, oboznámením so žalobou zo dňa 22.5.2014, písomnými vyjadreniami strán sporu, oboznámením s obsahom listinných dôkazov, a to rozsudkom Okresného súdu Piešťany č.k. 1T/80/2013 zo dňa 18.09.2013, listinou v cudzom jazyku z č.l. 9 - poisťkou, listinami v cudzom jazyku z č.l. 109-110 - živnostenským listom žalovaného v 3. rade, pripojeným spisom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 6Pc/1/2017, ako aj ostatným obsahom spisového materiálu, keď pojednával v neprítomnosti žalovaného v 1. a 3. rade v zmysle § 180 Civilného sporového poriadku a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

10. Právny zástupca žalobcov na pojednávaní uviedol, že berie žalobu vo vzťahu k žalovanému v 4. rade späť a žiada, aby súd uložil žalovaným v 1. - 3. rade povinnosť zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne sumu 350.000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Dňa 10.12.2012 v úseku medzi obcami J. a A. viedol žalovaný v 2. rade ako vodič nákladné MV značky T. ev. č. T. s návesom zn. Koegel ev. č. T. patriace žalovanému v 3. rade, kde v miernej pravotočivej zákrute prešiel s vozidlom do protismeru a narazil do MV K. W., ktoré viedla ako vodička E. X., dcéra žalobcov v 1. a 2. rade, ktorá utrpela v dôsledku dopravnej nehody ťažké zranenia, ktoré bezprostredne viedli k jej smrti, keď žalovaný v 2. rade svojím konaním porušil ustanovenia § 9 ods. 1, § 138 ods. 2 písm. c) Zákona č. 8/2009 Z.z.. Rozsudkom OS Piešťany zo dňa 18.9.2013 sp. zn. 1T/80/2013 bol žalovaný v 2. rade odsúdený za uvedené protiprávne konanie kvalifikované ako prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmieneným odkladom výkonu trestu odňatia slobody so skúšobnou dobou 4 roky a zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosť viesť MV všetkého druhu v trvaní 4 rokov. Žalobcovia v 1. a 2. rade ako poškodení boli predmetným rozsudkom odkázaní s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Dcéra žalobcov v 1. a 2. rade bola vzornou dcérou, mala so žalobcami výnimočný vzťah, trávili spolu veľa času a žalobcovia sa jej venovali s plným nasadením. V čase dopravnej nehody študentkou X.. ročníka na I. Od 6 rokov sa venovala plávaniu a žalobcovia ju vozili na tréningy niekoľko km a často išlo o dvojfázové tréningy. Postupom času sa dcéra žalobcov venovala plávaniu aj závodne, dosahovala výborné výsledky, v r. 2009, 2010 absolvovala ročný študijný pobyt v I., ktorý bol spojený aj so zdokonalením plaveckých zručností, kde sa zúčastnila viacerých súťaží. V osobe dcéry žalobcov išlo o mladé, cieľavedomé, ambiciózne dievča, plné chuti do života, jej stratou žalobcovi prišli v podstate o všetko, čo mali, o jediný zmysel života. Predčasnou smrťou dcéry žalobcov, ktorá bola privodená v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou a konaním žalovaného v 2. rade, došlo k vážnej ujme u žalobcov, mimoriadnej traumatizujúcej skutočnosti v ich živote, ktorá je nezvratná a neodstrániteľná. V čase dopravnej nehody žili v spoločnej domácnosti a riadne sa o dcéru starali. Bolo to ich jediné dieťa, zomrela vo veku, keď sa dalo očakávať, že si založí svoju rodinu a privedie na svet svojich potomkov. Vzťah rodičov a potomka je vzťah unikátny, nenahraditeľný a nezameniteľný. Protiprávne narušenie týchto vzťahov predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život, a to mimoriadne významný, veľmi hlboký a nereparovateľný. Žalobcovia mali so svojou dcérou nadštandardný vzťah, bola to bezproblémová, vzorná, zodpovedná, poriadna dcéra, dosahujúca v škole nadpriemerné výsledky a mali so sebou vybudovaný veľmi blízky vzťah. Je mimoriadne ťažké sa psychicky vyrovnáť so smrťou jediného dieťaťa v tak mladom veku. Smrťou dcéry žalobcovia stratili akúkoľvek možnosť byť súčasťou všetkých bežných situácií v živote rodičov aj jedinej dcéry. Žalobcovia sa domáhajú priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Obč. zákonníka v sume 350.000 Eur. Dcérina smrť bola pre žalobcov silným negatívnym zážitkom, šokom ,

utrpejú silnú citovú ujmu, spočívajúcu v šoku zo smrti svojho dieťaťa, dodnes túto stratu neprekonali a stratili zmysel života a životnú energiu. Dlhodobu sa u žalobcov prejavili zdravotné problémy psychického charakteru, podrobili sa liečbe antidepresívami. Vyčíslenie nemajetkovej ujmy je len orientačné a aj prípadné nahradenie tejto ujmy, nemôže v žiadnom prípade zhojiť bolesť, ktorú žalobcovia trpia v dôsledku úmrtia svojej jedinej dcéry. Nemajetková ujma nepredstavuje finančnú kompenzáciu straty dcéry, nakoľko stratu života nemožno merať peniazmi, avšak aspoň čiastočne môže zmierniť útrapu žalobcov spôsobenú neoprávneným zásahom žalovaným v 2. rade do osobnostného práva žalobcov na ochranu súkromia. Pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade vyplýva zo Zákona o PZP, čomu svedčí aj fakt, že pred podaním žaloby žalovaný v 1. rade plnil žalobcom náhradu materiálnej škody spôsobenej v súvislosti s predmetnou nehodou. Pasívna legitímácia žalovaného v 2. rade vyplýva z § 420 Obč. zákonníka, podľa ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. V prípade žalovaného v 2. rade sa neuplatní § 420 Obč. zákonníka, nakoľko žalovaný v 2. rade nebol zamestnancom žalovaného v 3. rade. Pasívna legitímácia žalovaného v 3. rade vyplýva z ustanov. § 427 Obč. zákonníka, podľa ktorého fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

11. Právny zástupca žalobcov ďalej uviedol, že žaloba bola upravená v súlade so zákonom, došlo len k zmene spôsobu zaviazania jednotlivých žalovaných k náhrade škody na základe nemajetkovej ujmy. Výška požadovanej nemajetkovej ujmy je primeraná, nie je pravdou, že by v zmysle súdnej praxe prichádzala do úvahy náhrada nemajetkovej ujmy zo sumy 7.000 eur pre každého žalobcu. Aj podľa súdnej praxe napr. Okresného súdu Trnava v obdobnej veci bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 40.000 eur, pričom išlo o smrť manželky v dôsledku dopravnej nehody, ktorá už bola v dôchodkovom veku, v tomto prípade ide o smrť mladého dievčaťa, ktoré malo celý život pred sebou. V rámci tohto konania bolo nepochybne preukázané, že žalobcom vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy tak, ako bol špecifikovaný v dôsledku úmrtia ich jedinej dcéry s tým, že v podstate celý život mali pred sebou, plánovali spoločnú budúcnosť. Tento zásah bol veľmi výrazný a skutočne nie je možné vyčísliť dostatočným spôsobom stratu ich jedinej milovanej dcéry.

12. Žalobca v 1. rade pri výsluchu uviedol, že pre neho skončil svet, keď videl ako jeho dcéru prikryli modrou plachtou. Jemu tým skončil život. O dcéru sa od narodenia starali, od malička každý deň plávala, ráno na 6.00 ju vozil do R. do bazéna, cez soboty, nedele mala preteky, venovali jej kopu času. Rozpráva sa to zle a ťažko, doteraz žalobca nemôže pozerať žiadne video. Zrútil sa mu celý život. Čas to nezahojí. Tí, čo to nezažili, to nepochopia, nevedia si to predstaviť. Je to neskutočne smutné, ťažko sa ďalej žije. S manželkou mali malú firmičku, ako sa toto stalo, nemal záujem pracovať, mal nechut' do života. Dcére sa snažili poskytnúť všetko, vybavili jej štúdium v G. na jeden rok. Vodič nemal na tej strane cesty čo robiť, nezaujímal ho, že ide auto oproti. Nehoda sa stala 6 km od ich bydliska, po tom ako im to oznámili, tam hneď išli. Dcére sa snažil zabezpečiť rozbeh do budúcnosti, mala priateľa. Stalo sa to pred Vianocami, bola na ceste za priateľom, ktorého im chcela predstaviť cez Vianoce. Rátali s tým, že si založí rodinu, budú mať vnúčatá. Bolo by to veselšie. Teraz tie Vianoce sú každý rok také aké sú. Tento rok sa s manželkou rozviedli, lebo boli medzi nimi neustále výčitky a hádky, ovplyvnilo to aj ich vzťah, chýba im rodina. Náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje vo výške 350.000 eur, v podstate kalkulovali s tým, čo všetko za celý život do života dcéry vložili. Žalobca dá aj milión, keď mu vrátia E.. Dcéra bola rok v G., dennodenné vozenie dcéry na plávanie, ceny za benzín, denne absolvovali 30 km, ráno vstávali o 5.00 hod., aby bola o 6.00 hod. Dcéra mala výsledky a verili, že sa dostane do reprezentácie. Aj v G. škole pomohla dostať sa na druhé miesto, dostala sa na juniorské majstrovstvá I. napriek tomu, že bývala v Y. D.. Dosahovala dobré výkony. K sume sa dopracovali tak, že kalkulovali náklady na každý deň počas XX rokov. Cena 10.000 eur je smiešna cena za ľudský život. Mohli mať ešte vnúčatá a 20 rokov si ich užívať. Dcéra v čase nehody študovala v X.ročníku I., odbor politológia. Vodičovi bol za svoj skutok uložený trest na 4 roky, žalobca nevie, či bol podmienene odsúdený alebo mu bol uložený nepodmienený trest. Keby začal normálne uvažovať, povie, že tento trest nepovažuje za primeraný. 4 roky za zabitie nie sú dostačujúce. Šofér bol profesionál, spravil chybu, nevenoval sa riadeniu, takéto chyby profesionáli nemôžu robiť. Možno hľadal cestu, aby obišiel kamery, mal byť na diaľnici. List, ktorý žalobca s manželkou napísali počas prípravného konania a zaslali ho na prokuratúru, v ktorom bolo uvedené, že vodičovi odpustili a nech mu aj Pán Boh odpustí, napísali preto, lebo sú vedení duchovne, rozmýšľali spolu s manželkou, že zničil život im, zničil by ho však aj sebe, keby ho zavreli na 10 rokov, mal by zarábať a starať sa o rodinu, jeho rodine nepomôže to, keď bude zavretý na Slovensku, mal dcéru v tom istom veku ako E.. Zbytočne by bol zavretý, nech netrpí aj druhá rodina, stačí, že si žalobcovia vytrpia svoje. Čo by to pomohlo, keby bol zavretý na 20 rokov. Názor nezmenil, tak kalkulovali, že žiadali

len peniaze, ktoré investovali do E.. Nenapadlo ich, že to bude musieť zaplatiť on, keď má uzavretú poisťku. Kamión bol rozbitý, ak ho opravili napr. za 100.000, tak kamiónu dali 100.000 a človeku 10.000. Za napísanie článku sa dá vysúdiť 100.000 eur, žiadať 350.000 eur za smrť človeka je neprimerané.

13. Žalobkyňa v 2. rade pri výsluchu uviedla, že o život prišla jej XX-ročná dcéra. Žalobkyňa mala teraz v októbri XX rokov a nemá nič, nemá dcéru, nemá budúcnosť, čo sa týka vnúčat. S manželom sa rozviedli, takže nemá ani rodinu. S manželom ešte nevysporiadali BSM, zobral si firmu, čo mali počas celého života, takže to vyzerá tak, že keď sa vysporiadajú, bude aj bez roboty. Žalobkyňa si myslí si, že 7.000 ani 10.000 uvádzaných v tabuľkách nie je dosť za život, ona dá aj 70.000, keď jej vrátia život dcéry. Malo to za následok dominový efekt, všetko sa jej zrútilo a ona teraz v XX. rokoch ide od začiatku. Jej vzťah k dcére bol ako k jedinej dcére, ich vzťah bol výnimočný. Venovali sa jej, pochodila s nimi celý svet, študovala rok v G., na jar sa odtiaľ vrátila, rozhodla sa ostať na Slovensku a to bolo najhoršie rozhodnutie. Študovala politológiu na VŠ, dominovala v plávaní, na tom si zakladali. Plávala aj na majstrovstvách v I., veľa amerických univerzít jej dávalo ponuky na štipendia, ale ona sa rozhodla, že bude na Slovensku s rodičmi. Na Slovensku patrila k prvej trojke, v G. doteraz drží rekordy za plávanie na škole, vyhrala preteky - Majstrovstvá Y. a H. D., plávala na majstrovstvách v I. na A.. Takže 7.000 eur stáli len plavky. Fungovali ako rodina, dcéra mala základné veci, potom nadštandardy, snažili sa jej ukázať svet, bola v Z., F.. Čo sa týka plávania mala dvojfázové tréningy, cez víkendy preteky. Po dopravnej nehode prešla žalobkyňa fázami, najprv šok, potom odmietanie, potom nejaké vyrovnanie, zmierenie. Hneď po nehode do pohrebu, resp. dva dni po pohrebe má okno, mala nasadené lieky. Stratu jediného dieťaťa je ťažko opisovať, keď to niekto nezažil. Idú jej výčitky, prečo jej dali vodičák, hľadá chybu na sebe, na druhých, na kamionistovi, sú situácie, ktoré majú riešenie, ale táto situácia nemala riešenie. Rozviedli sa s manželom, to už nemalo význam, manžel povedal, že chce rodinu, môže si ju ešte založiť, tak prečo nie. Celý život boli ako rodina a on chce v tom pokračovať, chce mať svoju rodinu. Dôvodom rozpadu manželstva boli hlavne hádky a spory medzi nimi. Prehadzovali si tú vinu a stratu jeden na druhého. Celý vzťah bol narušený a nemalo to význam umelo ho držať. Budúcnosť so svojou dcérou si žalobkyňa predstavovala tak, že budú mať vnúčatá a keď budú starší, budú mať niekoho, kto s nimi pôjde k doktorovi, kto sa o nich postará. Pred dopravnou nehodou to bol štandardný normálny rodinný život, nevedela, že človek môže padnúť až do takých depresí a stratiť budúcnosť a predstavu o ďalšom živote. Predtým mali partiu, chodili von, zasmiali sa, potom sa človek uzavrie, nič ho nebaví, nechce nikoho vidieť. Najhoršie na tom je, že sa to stalo pred Vianocami, keď rodiny zasadať k stolu a oni tam budú sedieť do konca života sami. Žalobkyňa brala antidepresíva a navštevovala psychiatra. Žalobkyňa nevie odôvodniť konkrétnu výšku 175.000 eur. Padne lietadlo a dostávajú milión, nevie, či sa tu má hádať o hodnote ľudského života. Vodič to určite to neurobil úmyselne. Stať sa to môže každému, kto má vodičák. Z jej vnútra išlo to, že to urobil neúmyselne. Ona nemá právo ho súdiť, na to sú iní ľudia. Prečo zmenili názor a uplatňujú si náhradu nemajetkovej ujmy, a prečo nie? So žalobcom sa rozviedli v máji 2017 v R..

14. Právny zástupca žalovaného v 1. rade na pojednávaní uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižava písomného vyjadrenia zo dňa 3.9.2014 a žiada žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietnuť z dôvodu, že pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade v prípade náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 11 a nasl. Obč. zákonníka nie je daná, na vec sa vzťahujú ustanovenia Zákona o PZP, kde presne je uvedené, aké škody sú predmetom poisťného krytia v takomto prípade. V tomto zmysle nemajetková ujma nie je škodou, a preto za ňu žalovaný v 1. rade zodpovedať nemôže. Čo sa týka požadovanej výšky nároku obaja žalobcovia uviedli, že ide o akúsi spätne vykalkulovanú sumu nákladov spojených s opaterou o dieťa, čo základom pre posúdenie výšky nároku nemôže poslúžiť. Bez ohľadu na ostatné zákonné podmienky a okolnosti, všeobecná súdna prax pri obdobných prípadoch priznáva podstatne nižšie sumy a aj v tomto kontexte sa zdá uplatnený nárok nadnesený. Žalobu žiada zamietnuť a priznať žalovanému 1 nárok na náhradu trov konania.

15. Žalovaný v 2. rade na pojednávaní uviedol, že nesúhlasí so zaplatením sumy 350.000 Eur, lebo má zelenú kartu a má kamión poistený, platí si zelenú kartu aj v prípade, ak by sa takéto nešťastie stalo. Preto má to poistenie, aby bol v prípade aj takéhto nešťastia krytý. Čo sa týka obchodnej spoločnosti VAMAT TRANS - žalovaného v 3. rade, tak žalovaný v 2. rade je jedným z dvoch spoločníkov a je jediným štatutárom, je vlastne aj jediný zamestnanec a má jeden kamión. Predmetný kamión po dopravnej nehode už nie je spôsobilý jazdy. Spoločnosť má ešte jeden kamión, ktorý používa druhý spoločník. Súhlasí so späťvzatím žaloby voči žalovanému v 4. rade.

16. Právny zástupca žalovaného v 2. a 3. rade na pojednávaní uviedol, že namieta výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy a má za to, že je daná pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade vzhľadom na európsku judikatúru. Súhlasí so zastavením konania voči žalovanému v 4. rade. Namieta výšku vzhľadom k okolnostiam, že podľa súčasnej praxe sa táto náhrada pohybuje v rozsahu od 10.000 do 50.000 eur. Právny zástupca vzniesol námietku premlčania z dôvodov, ktoré namietol žalovaný 1. Predmetný súdny spor má dve stránky - ľudskú a právnu. Z právnej stránky právny zástupca poukazuje na jeho doterajšie podania z ktorých vyplýva s poukazom na súčasnú judikatúru, že právne nezodpovedajú za nemajetkovú ujmu, nakoľko za nemajetkovú ujmu by mali zodpovedať poisťovne, t.j. v danom prípade žalovaný 1 a intervenient. Poukázali na predložené rozhodnutia a judikatúru Ústavného súdu, ktorá zaujala stanovisko, že za nemajetkovú ujmu by mala zodpovedať poisťovňa, jedná sa o poistnú udalosť. V dôsledku toho navrhuje žalobu proti žalovaným 2,3 zamietnuť a priznať im náhradu trov konania podľa úvahy súdu.

17. Právny zástupca intervenienta na pojednávaní uviedol, že má za to, že žalovaní a intervenient nemohli vstúpiť do osobnostných práv žalobcov a poukázal na rozhodnutie NS SR z 15.5.2017 sp. zn. 8Cdo/219/2016, v ktorom súd vyslovil, že nemajetková ujma nie je krytá z PZP. Uplatnenú výšku náhrady nemajetkovej ujmy považuje za neprimeranú, lebo táto sa pohybuje okolo 10.000 eur. Žalobcovia nárok v žalobe odôvodňujú tým, že trest uložený v trestnom konaní nemožno považovať za primerané zadosťučinenie. Rozhodovacia prax súdov takéto prípady rozhoduje zamietavo. To, že žalobcovia uložený v trestnom konaní nepovažujú za primerané zadosťučinenie, nemožno zakladať tým, že majú nárok na nemajetkovú ujmu. Právny zástupca intervenienta vzniesol námietku premlčania z dôvodov uvádzaných žalovaným 1. Pokiaľ ide o výšku uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy, výška uplatňovaných nárokov v tejto veci je 350.000 eur a prípad, na ktorý odkazuje žalobca, bola priznaná nemajetková ujma vo výške 40.000 eur. V zmysle ustálenej súdnej praxe sa náhrada nemajetkovej ujmy v takýchto prípadoch pohybuje vo výške 5.000 do 15.000 eur. Právny zástupca poukázal na článok uvedený v biltene SAK, v ktorom je publikovaný článok s rozsiahlymi tabuľkami. Nestotožňuje sa s vyjadrením žalovaných 2,3 z 27.11.2017, ktorý sa odvoláva na platnú judikatúru NS SR a ÚS v otázke, či je žalovaný 1 pasívne vecne legitimovaný na náhradu škody v peniazoch. ÚS nebol oprávnený danú otázku rozoberať. V uznesení č. 666 z roku 2016 sa ÚS SR vyjadril, že daná nemajetková ujma by mala byť krytá, ale nedal návod ako vykladať kontra lege zákon o PZP, je taxatívne určené, čo je kryté zákonom o PZP, pričom extenzívny alebo eurokonformný výklad nemohlo používať takým spôsobom, aby bol popretý samotný obsah alebo litera zákona, nakoľko v Zákone o PZP sa jasne hovorí o škode a slovenský právny poriadok komplexne uvádza, že pojmy škoda a nemajetková ujma nemožno stotožňovať, nachádzajú sa v iných častiach Občianskeho zákonníka. Žalobca 1 vo výpovedi výšku nemajetkovú ujmu odôvodnil tým, aké prostriedky investoval do dcéry za jej života, avšak z hľadiska obsahu by takýto nárok skôr pripomínal nárok na náhradu škody a nie nemajetkovú ujmu v peniazoch. Žalobu voči žalovanému 1 navrhuje ako nedôvodnú zamietnuť. Ústavný súd nebol oprávnený vykladať zákon, konkrétne § 4 ods. 2 Zákona o PZP, nakoľko zo žiadneho právneho predpisu táto právomoc ústavnému súdu neprislúcha, napriek tomuto uzneseniu z roku 2016, NS SR ako najvyšší súdny orgán všeobecného súdnictva pokračoval vo svojej doterajšej rozhodovacej praxi rozhodnutím z 15.5.2017, teda po vydaní rozhodnutia ÚS a opätovne vyslovil, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nespadá pod rozsah poistenia PZP. Pokiaľ ide o výšku uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy, túto považuje za neprimeranú, žalobcovia si nemôžu nemajetkovú ujmu uplatňovať na základe toho, aké prostriedky vynaložili za života na starostlivosť o dcéru. Poukazuje na rozhodnutie KS v Nitre z 28.6.2017 vo veci 25Co/441/2016, kedy KS vyslovil, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nemôže slúžiť ako satisfakcia za to, že žalobcovia sa nestotožňujú s trestom vinníka dopravnej nehody, ktorý mu bol uložený v trestnom konaní. Trest vymeraný žalovanému 2 za jeho konanie nemožno považovať za primerané zadosťučinenie, za zásah do osobnostných práv žalobcov, v zmysle tohto žiada žalobu voči žalovanému 1 zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

18. Svedkyňa M. X. pri výsluchu uviedla, že žalobcovia sú jej dobrí rodinní známi, bola aj pri dopravnej nehode, je to celé zle, odvtedy to žalobcovia nezvládajú. Je to také ako keď stratia dieťa. So žalobcami sa svedkyňa pozná 17 rokov, pred dopravnou nehodou sa stretávali denno-denne, poznala aj dcéru žalobcov. Venovala sa plávaniu, bola výborná športovkyňa, milé dievča, prežívali spolu všetko, aj keď odchádzala do G.. Zmaturovala, išla na VŠ, potom sa to stalo. Dcéra žalobcov mala priateľa. Vzťah medzi E. a jej rodičmi bol veľmi dobrý. Žalobcovia sa dcére venovali maximálne, otec s ňou chodil na plávanie, na tréningy, dali jej všetko, školy, mala normálnu výchovu. E. mala k svojim rodičom veľmi dobrý vzťah, mamu brala ako kamarátku, otca kamaráta. K dopravnej nehode svedkyňa uviedla, že žalobkyňa v 2.

rade volala jej manželovi, že sa stala dopravná nehoda pri J., hneď sadli do auta, prišli tam, akurát odchádzala záchranná služba. Policajti riešili šoféra kamiónu, čakalo sa na prekladateľa a na súdnu lekárku a na pohrebné auto. Z nehody odchádzali okolo jednej ráno. V čase dopravnej nehody tam bol neskutočný krik, plač, otázky prečo, potom sa vybavoval pohreb. Žalobcovia to prežívali strašne ťažko, každý sa s tou bolesťou vyrovnával sám, prestali medzi sebou komunikovať, rozviedli sa. Dôvodom rozpadu manželstva bolo, že žalobcovia nezvládli celú tú situáciu. Svedkyňa si so žalobcami denne telefonuje, raz do týždňa sa stretnú. Žalobcovia po dopravnej nehode vôbec neboli v kontakte s okolitým svetom, inými známymi, nechodili na kultúrne podujatia, im sa ako keby skončil život, Vianoce nemajú. Aj známych, čo majú im určite nepíšu SMS šťastný nový rok, všetko sa rozpadlo, ostali len tí najbližší a rodičia. Čo sa týka osláv, nechodia na žiadne. Žalobcovia podporovali dcéru v štúdiu na VŠ, mala priateľa, čakali na vnúča. Čakali, že skončí školu a možno sa bude ešte venovať športu.

19. Svedkyňa E. M. pri výsluchu uviedla, že k žalobcom má susedský a priateľský vzťah. To, čo žalobcovia zažili, teda stratu svojej jedinej dcéry, by nechcela dopriať nikomu. Trpeli strašne a myslí si, že aj doposiaľ. Bol to údel aj pre ňu, boli veľmi dobrí priatelia, ich dcéra bola ako jej dcéra, vyrastala spolu s jej dcérou. Poznajú sa 30 rokov. Po smrti ich dcéry boli úmory, boli tam prakticky každý deň, dosť ich to poznačilo, poznačilo to aj svedkyňu. Boli najlepšie priatelia a susedia. Bolo to pre všetkých, najmä pre nich veľmi ťažké, prežívali to veľmi zle. Je to ťažko vysvetľovať tomu, kto to nezažil. Bolo to neopísateľné. Po smrti nevedeli, ako sa majú oni medzi sebou správať. Následne sa doslova uzatvorili, nepoznali ani priateľov, známych, zostali uzavretí. Žalobkyňa v 2. rade to tak ťažko znášala, že si svedkyňa myslí, že si chcela až siahnuť na život, bolo to tak ťažké pre ňu. Žalobca v 1. rade si síce nechcel siahnuť na život, ale bolo to pre neho strašne deprimujúce. Ich ako dobrých susedov to tiež veľmi bolelo, bola to nečakaná rana pre každého. Tá bolesť sa nedá opísať. Dcéru žalobcov poznala od narodenia do smrti, bola ako jej druhá dcéra, vyrastala s jej dcérou, chodili spolu do škôlky a do školy. Bolo to veľmi dobré dievča, šikovné. Vedela, čo chce od života, chcela doštudovať VŠ, čo sa jej už nepodarilo. Dlhé roky chodila na plávanie, k čomu ju viedli rodičia. Starali sa o ňu, chceli, aby v živote niečo dosiahla. V plávaní mala veľmi dobré výsledky. Vzťah medzi E. a jej rodičmi bol veľmi dobrý vzťah. Každý rodič dá dieťaťu všetko, čo môže. Oni sa veľmi o to snažili, aby mala všetko, čo mohla mať. Žalobcovia poskytovali dcére starostlivosť aj finančne, tak ako každý rodič dáva dieťaťu lásku, tak aj oni jej dávali lásku a všetko čo mohli, čo sa dáva svojmu dieťaťu, keď chcú, aby niečo v živote mala. Dcéra v čase dopravnej nehody mala priateľa. O dopravnej nehody sa svedkyňa dozvedela po príchode domov z návštevy žalobcov, prišiel od nich zlý telefonát, že E. je mŕtva. Žalobcovia mali s dcérou veľké plány, chceli, aby dokončila VŠ a aby sa mala v živote dobre a dosiahla svoj cieľ. Určite mali oni svoj plán a aj ona. Dôvodom rozpadu manželstva žalobcov, bola smrť jedinej dcéry E..

20. Z rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 1T/80/2013 zo dňa 18.09.2013, právoplatného dňa 18.09.2013, vyplýva, že žalovaný v 2. rade sa uznáva za vinného, že dňa 10.12.2012 v čase približne o 19:57 hod. na ceste X/XX na XX,XX km v úseku medzi obcami J. a A. viedol ako vodič nákladné motorové vozidlo značky T., evidenčné číslo T. s návesom značky X., evidenčné číslo T., smerom od obce J. na mesto W., kde pred vchádzaním do križovatky cesty X/XX a príjazdovej cesty od mesta S. v miernej pravotočivej zákrute prešiel s vozidlom do protismernej časti vozovky, v ktorom prednou časťou vozidla narazil do tam idúceho motorového vozidla značky K. W., evidenčné číslo R., ktoré v tom čase viedol ako vodič E. X., čím uvedeným konaním spôsobil E. X. ťažké zranenia ako početné povrchové poranenia na hlave, trupe i končatinách s krvácaním navonok, zlomeniny kostí dolných končatín a prerušenie väzivového spojenia medzi 1. a 2. stavcom krčnej chrbtice s pomliaždením miechy s následným rozvojom opuchu, ktoré zlyhaním riadiacich a regulačných funkcií centrálnej nervovej sústavy bezprostredne viedlo k smrti E. X., pričom svojím konaním porušil ustanovenia § 9 ods. 1, § 137 ods. 2 písm. c/ Zákona č. 812009 Za. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, teda inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania (porušením dôležitej povinnosti uloženej páchatelovi podľa zákona), čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. hl Trestného zákona. Za to sa odsudzuje: Podľa § 149 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j/, písm. l/ Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona mu súd výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá. Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu súd určuje skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. súd mu ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu v trvaní 4 (štyri) roky. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodených: H. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N.. XXX

a spoločnosť UNION zdravotná poisťovňa, a.s., 821 08 Bratislava, Bajkalská 29/A, IČO: 36284831 odkazuje s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

21. Zo spisu Okresného súdu Piešťany sp. zn. 6Pc/1/2017 vyplýva, že žalobca ako navrhovateľ podal dňa 12.01.2017 na Okresný súd Piešťany návrh na rozvod manželstva, ktorý odôvodnil tým, že z manželstva sa narodila jedna dcéra, ktorá v roku XXXX tragicky zomrela, táto skutočnosť oboch manželov hlboko zasiahla a poznačila aj ich spolužitie. Z ich vzájomného vzťahu z manželkou sa postupne vytrácala citová náklonnosť a každý z nich si žil svoj vlastný život. Manželstvo bolo už len formálnym zväzkom, stav bol trvalý a nezvratný. Žalobkyňa v 2. rade k návrhu na rozvod manželstva uviedla, že ich manželstvo po tragickej nehode dcéry nadobudlo formálnu podobu a stratilo spoločenskú úlohu. Rozsudkom č.k. 6Pc/1/2017-29 zo dňa 11.05.2017, právoplatným dňa 12.06.2017, súd manželstvo žalobcov v 1. a 2. rade rozviedol.

22. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

23. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ods. 3 výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

24. Ako základné hodnoty osobnosti každej fyzickej osoby uvádza Občiansky zákonník v § 11 výslovne život, zdravie, občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, ako aj súkromie, meno a prejavy osobnej povahy. Generálna klauzula ochrany osobnosti obsiahnutá v ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka bola prispôbena Listine základných práv a slobôd zákonom č. 509/1991 Zb. účinným od 1. januára 1992, odkedy až do súčasnosti toto ustanovenie znie tak, že fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Účinnosťou tohto zákona bola pod ochranu osobnosti zahrnutá aj ochrana súkromia, ktorá zahŕňa právo na nerušený osobný život, duševný pokoj, nedotknuteľnosť života jednotlivca v kruhu jeho najbližších. Jednou z hodnôt osobnosti každej fyzickej osoby ako celku, ktorej rešpektovanie musí občianske právo voči subjektom v rovnakom postavení zabezpečovať, je právo na súkromie. Obsah práva na súkromie, je nutné určovať so zreteľom na ústavné predpisy a ustanovenia medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách uvedených v článku 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v ktorých má pozitívna zákonná úprava práva občana na súkromie svoj prirodzeno-právny zdroj. Súčasťou súkromného života je nepochybne tiež rodinný život zahrňujúci vzťahy medzi blízkymi príbuznými a rešpektovanie súkromného, teda i rodinného života musí zahrňovať do určitej miery právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami, aby tak bolo možné okrem iného tiež rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť.

25. Podľa ustanovenia článku 8 odseku I Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných práv a slobôd, publikovaného pod č. 209/1992 Zb., každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Z ustanovenia článku 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach publikovaného pod č 120/1976 Zb. vyplýva, že nikto nesmie byť vystavený svojvoľnému zasahovaniu do súkromného života, rodiny, domova alebo korešpondencie a každý má právo na zákonnú ochranu proti takým zásahom alebo útokom. Právo na súkromie v rôznych poňatiach môže zahŕňať tak ochranu rodinného života, súkromie obydlia, listové tajomstvo, ako aj ochranu cti, povesť človeka, či ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o osobe. V ústavnej rovine je zakotvené v článku 16 Ústavy Slovenskej republiky - nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená, obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom; článku 19 ods. 1 - každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, ods. 2 - každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe; v článku čl. 21 garantujúcom nedotknuteľnosť obydlia; v článku 22 zaručujúcom ochranu listového tajomstva, tajomstva dopravovaných správ a iných písomností a ochranu osobných údajov.

26. Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku zo 16. decembra 1992 vo veci Niemetz proti Nemecku uviedol, že „...nepovažuje za možné alebo potrebné pokúsiť sa o vyčerpávajúcu definíciu pojmu „súkromný život“. Mohlo by však byť príliš reštriktívne limitovať tento pojem „výsostným okruhom“, v ktorom môže jednotlivec žiť svoj vlastný osobný život, ako sa rozhodne, a úplne z tohto okruhu vylúčiť vonkajší svet neobsiahnutý v tomto okruhu. Rešpektovanie súkromného života musí tiež obsahovať do určitej miery právo zakladať a rozvíjať vzťahy s ostatnými ľuďmi.“ Súčasťou práva na súkromie je právo na rodinný život. Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku z 21. júna 1988 vo veci Berrhab proti Holandsku konštatoval : „Z pojmu rodina, na ktorom je založený článok 8, vyplýva, že dieťa narodené z takéhoto zväzku je ipso iure súčasťou tohto vzťahu. Z tohto dôvodu existuje od momentu narodenia dieťaťa a už vzhľadom na samotnú existenciu tejto skutočnosti medzi dieťaťom a jeho rodičmi zväzok rovnajúci sa „rodinnému životu“, dokonca aj vtedy, keď už rodičia neskôr spolu nežijú.“ Podstatou rodinného života je oprávnenie fyzickej osoby utvárať, udržiavať a rozvíjať vzťahy medzi členmi rodiny založené na silných citových väzbách.

27. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplno naplňovať jeho citové potreby, t.j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) ujma. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločensva (vzťahu) s blízkou osobou.

28. Osobnosť, ktorá je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva, v prípade, ak došlo k zásahu do tohto práva, má možnosť využiť právne prostriedky ochrany osobnosti, ktoré sú exemplifikatívne uvedené v ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka. Prichádzajú do úvahy, pokiaľ hrozí alebo je spôsobená ujma v osobnostnej nemajetkovej sfére a majú rôznu povahu. Jednotlivé prostriedky na ochranu osobnosti sú relatívne samostatné. Je možné ich použiť jednotlivo alebo kumulovane, taktiež v závislosti od intenzity protiprávneho zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby. Ktoré z týchto právnych prostriedkov príslušná fyzická osoba na ochranu svojej osobnosti uplatní, bude závislé v prvom rade na jej vôli ovplyvnenej predovšetkým intenzitou a povahou protiprávneho zásahu. Zákon výslovne pripúšťa možnosť podania návrhu na upustenie od neoprávnených zásahov (negatívna žaloba), výslovne prípustný je aj návrh na odstránenie následkov už uskutočnených zásahov (reštitučná žaloba) a návrh na poskytnutie primeraného zadosťučinenia (satisfakčná žaloba), ktorá nemá charakter peňažnej náhrady, teda nejde o majetkové plnenie, ale je výlučne prostriedkom morálneho, imateriálneho pôsobenia, so satisfakčnou povahou, najčastejšie vo forme ospravedlnenia. V prípade, ak by sa nezdalo morálne zadosťučinenie postačujúce, umožňuje Občiansky zákonník v § 13 ods. 2 priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej účelom je vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou a plní tiež satisfakčnú funkciu. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká predovšetkým vtedy, keď morálna satisfakcia ako rýdzo osobné právo, na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačí. Predpokladmi vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sú: existencia ujmy, porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon, príčinná súvislosť medzi touto ujmovou a protiprávnym konaním. Pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia sú stanovené dve kritériá, z ktorých musí súd vždy vychádzať - a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za akých došlo k neoprávnenému zásahu. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa preto v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka stáva predmetom voľného uváženia súdu. Súd pritom musí vychádzať z úplne zisteného skutkového stavu a opierať sa o konkrétne a preskúmateľné hľadiská.

29. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu 10.12.2012 (ďalej len "Zákon o PZP"), poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve, ods. 2 poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí, c) účelne vynaložených nákladov spojených s

právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d), ak poisťovateľ nespĺnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 písm. a) alebo písm. b) alebo poisťovateľ neoprávnenne odmietol poskytnúť poistné plnenie, alebo neoprávnenne krátil poskytnuté poistné plnenie, d) ušlého zisku, ods. 3 poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil príslušným subjektom 6b) uplatnené, preukázané a vyplatené náklady zdravotnej starostlivosti, nemocenské dávky, dávky nemocenského zabezpečenia, úrazové dávky, dávky úrazového zabezpečenia, dôchodkové dávky, dávky výsluhového zabezpečenia a dôchodky starobného dôchodkového sporenia, ak poistený je povinný ich nahradiť týmto subjektom, ods. 4 poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak, ods. 5 ak ide o škodu spôsobenú prevádzkou tuzemského motorového vozidla na území iného členského štátu, poškodenému sa poskytne poistné plnenie v rozsahu poistenia zodpovednosti podľa právnych predpisov členského štátu, na ktorého území bola škoda spôsobená, ak sa podľa tohto zákona alebo na základe poistnej zmluvy neposkytuje poistné plnenie v širšom rozsahu.

30. Podľa § 2 písm. e) Zákona o PZP poisťovateľom poisťovňa, poisťovňa z iného členského štátu alebo zahraničná poisťovňa, ktorá je oprávnená vykonávať poistenie zodpovednosti na území Slovenskej republiky na základe osobitného predpisu, e) poistníkom ten, kto uzavrel s poisťovateľom zmluvu o poistení zodpovednosti (ďalej len "poistná zmluva"), f) poisteným ten, na koho sa vzťahuje poistenie zodpovednosti, g) poškodeným ten, kto utrpel prevádzkou motorového vozidla škodu a má nárok na náhradu škody podľa tohto zákona, h) škodovou udalosťou skutočnosť, ktorá môže byť dôvodom vzniku práv poškodeného na plnenie poisťovateľa alebo kancelárie, i) poistnou udalosťou vznik povinnosti poisťovateľa alebo kancelárie nahradiť vzniknutú škodu, j) prevádzkovateľom motorového vozidla fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá má právnu alebo faktickú možnosť disponovať s motorovým vozidlom, m) zelenou kartou Medzinárodná karta automobilového poistenia, p) systémom zelenej karty súhrn vzťahov národných kancelárií poisťovateľov upravený Internými Pravidlami schválenými Valným zhromaždením Rady kancelárií.

31. Podľa § 15 ods. 1 Zákona o PZP, náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať, ods. 2 na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

32. Citované ustanovenie zaviedlo s účinnosťou od 01.01.2002 všeobecný priamy nárok poškodeného na náhradu škody proti poisťovateľovi zodpovednej osoby, preto v prípade škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla si poškodený môže vybrať, či nárok na náhradu škody uplatní voči škodcovi (poistenému) alebo voči poisťovateľovi alebo voči obidvom súčasne.

33. Podľa § 16 ods. 1 Zákona o PZP vodič cudzozemského motorového vozidla je povinný uzavrieť s kanceláriou zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou cudzozemského motorového vozidla na území Slovenskej republiky (ďalej len „hraničné poistenie“). Hraničné poistenie sa vzťahuje iba na škodové udalosti, ktoré vznikli na území Slovenskej republiky a na území iného členského štátu.

34. Podľa § 16 ods. 3 písm. a) Zákona o PZP povinnosť uzavrieť hraničné poistenie podľa odseku 1 sa považuje za splnenú, ak na dobu prevádzky motorového vozidla na území Slovenskej republiky sa vodič preukáže zelenou kartou platnou na území Slovenskej republiky.

35. Podľa § 24 ods. 2 písm. d) Zákona o PZP kancelária poskytuje z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou cudzozemského motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba, ktorej zodpovednosť za túto škodu je poistená podľa § 16 ods. 1 <.

36. Podľa § 24 ods. 3 Zákona o PZP poškodený má právo uplatniť nárok na náhradu škody podľa odseku 2 proti kancelárii za rovnakých podmienok, za akých by mohol uplatniť nárok na náhradu škody proti poisťovateľovi podľa tohto zákona,

37. Podľa § 24 ods. 5 Zákona o PZP kancelária poskytuje poškodenému poistné plnenie podľa odseku 2 za rovnakých podmienok, za akých poskytuje poistné plnenie poisťovateľ podľa tohto zákona.

Podmienky, za ktorých sa poskytuje poisťné plnenie podľa odseku 2 písm. c), sa považujú za splnené, ak sa splnili voči poisťovateľovi, ktorý z dôvodu svojej platobnej neschopnosti nemôže škodu nahradiť.

38. Podľa § 822 Občianskeho zákonníka z poistenia zodpovednosti za škody má poistený právo, aby v prípade poisťnej udalosti poisťiteľ za neho nahradil podľa poisťných podmienok škodu, za ktorú poistený zodpovedá.

39. Podľa § 823 Občianskeho zákonníka náhradu platí poisťiteľ poškodenému; poškodený však právo na plnenie proti poisťiteľovi nemá, ak osobitné predpisy neustanovujú inak.

40. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. Z.z. o cestnej premávke v znení k 10.12.2012 vodič je povinný na vozovke alebo v jazdnom pruhu jazdiť vpravo pri pravom okraji vozovky alebo jazdného pruhu; to neplatí pri obchádzaní, predchádzaní, otáčaní alebo odbočovaní.

41. Podľa § 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. Z.z. o cestnej premávke v znení k 10.12.2012 porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je také porušenie pravidiel cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda alebo nesplnenie si povinností účastníka dopravnej nehody alebo škodovej udalosti.

42. Podľa § 193 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

43. Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaný v 2. rade dňa 10.12.2012 v čase približne o 19:57 hod. na ceste X/XX na XX,XX km v úseku medzi obcami J. a A. viedol ako vodič nákladné motorové vozidlo značky T., evidenčné číslo T. s návesom značky X., evidenčné číslo T., smerom od obce J. na mesto W., kde pred vchádzaním do križovatky cesty X/XX a príjazdovej cesty od mesta S. v miernej pravotočivej zákrute prešiel s vozidlom do protismernej časti vozovky, v ktorom prednou časťou vozidla narazil do tam idúceho motorového vozidla značky K. W., evidenčné číslo R. ktoré v tom čase viedla ako vodička dcéra žalobcov E. X., čím uvedeným konaním spôsobil E. X. ťažké zranenia ako početné povrchové poranenia na hlave, trupe i končatinách s krvácaním navonok, zlomeniny kostí dolných končatín a prerušenie väzivového spojenia medzi 1. a 2. stavcom krčnej chrbtice s pomliaždením miechy s následným rozvojom opuchu, ktoré zlyhaním riadiacich a regulačných funkcií centrálnej nervovej sústavy bezprostredne viedlo k smrti E. X., pričom svojím konaním porušil ustanovenia § 9 ods. 1, § 137 ods. 2 písm. c/ Zákona č. 812009 Za. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, teda inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania (porušením dôležitej povinnosti uloženej páchatelovi podľa zákona), čím spáchal prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. hl Trestného zákona. Za uvedený skutok bol žalovaný v 2. rade odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmiečnym odkladom výkonu trestu odňatia slobody na skúšobnú dobu v trvaní 4 roky a na trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu v trvaní 4 roky. Súd poškodených odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Uvedené mal súd preukázané z rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 1T/80/2013 zo dňa 18.09.2013, právoplatného dňa 18.09.2013, ktorým je súd v zmysle § 193 Civilného sporového poriadku viazaný. V konaní bolo nesporné, že vlastníkom nákladného motorového vozidla značky Volvo, evidenčné číslo T. návesu značky X., evidenčné číslo K. ku dňu dopravnej nehody bol žalovaný v rade 3. rade a že žalovaný v 3. rade mal uzavreté s právnym predchodcom intervenienta ako poisťovateľom povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zn značky T., evidenčné číslo T. a návesu značky X., evidenčné číslo T. a že bol držiteľom zelenej karty, t.j. Medzinárodnej karty automobilového poistenia. Z výpovede žalovaného v 2. rade mal súd preukázané, že tento je spoločníkom, štatutárnym orgánom a jediným zamestnancom žalovaného v 3. rade.

44. Predpokladmi vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v predmetnom prípade sú: existencia ujmy, porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon a príčinná súvislosť medzi touto ujmou a protiprávnym konaním.

45. Na základe zisteného skutkového stavu a citovaných zákonných ustanovení dospel súd k záveru, že v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej žalovaným v 2. rade došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcov v 1. a 2. rade tak, že bola narušená celistosť ich rodiny a bolo zasiahnuté do ich súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné, keď ochudobnenie žalobcov v citovej oblasti je nenapraviteľné. V danom prípade došlo k neoprávnenému zásahu do súkromia žalobcov chráneného § 11 Občianskeho zákonníka, ktorého súčasťou je i rodinný život, kedy z objektívneho pohľadu je strata jedného z členov tohto spoločenstva celkom neodčiniteľnou ujmou, ktorá dopadá na zostávajúcich členov rodiny, takže primeraným zadosťučinením v danom prípade je i náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva na rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplno naplňovať jeho citové potreby, t.j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) sféra. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti.

46. V danej veci v dôsledku tragickej smrti dcéry žalobcov následkom dopravnej nehody došlo k nesmierne závažnej ujme, spočívajúcej v strate jedinej dcéry, čím sú žalobcovia do budúcnosti ochudobnení o rodinný život a táto spočívajúca aj v citovej strate, keď žalobcovia smrťou dcéry stratili jej lásku a radosť s ňou prežívanú. Zároveň utrpeli citovú ujmu spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalstva a šoku zo smrti milovanej osoby. Žalobcovia mali s dcérou vybudovaný výnimočný vzťah, od malička jej venovali veľmi veľa času, vozili ju dva krát denne na tréningy plávania do R., cez víkendy s ňou chodili na súťaže, ako rodina trávili spolu veľa času. Žalobcovia s dcérou precestovali mnoho krajín, umožnili jej študovať rok v I.. Ich dcéra sa však vrátila na Slovensko, k rodičom, s ktorými v čase dopravnej nehody bývala v spoločnej domácnosti. Dcéra začala študovať na vysokej škole, mala známosť a žalobcovia v budúcnosti očakávali narodenie vnúčat. Žalobcom sa smrťou ich dcéry zmenil celý život, pretože dcéru spolu vychovávali, starali sa o jej všestranný rozvoj, podporovali ju a vytvárali spolu šťastnú rodinu. Z výsluchu žalobcov mal súd preukázané, že smrťou dcéry sa ich rodinný život zmenil, žalobcovia stratili zmysel života. Žalobcovia nečakane prišli o svoje jediné dieťa, keď okrem E. iné dieťa nemali a dodnes ani nemajú. Zo spisu Okresného súdu Piešťany sp. zn. 6Pc/1/2017 mal súd preukázané, že manželstvo žalobcov po smrti dcéry nadobudlo formálnu podobu, stratilo spoločenskú úlohu, smrť dcéry poznačila spolužitie manželov, oslabilo to ich citové väzby, vytratila sa medzi nimi citová náklonnosť, z manželstva sa stal formálny zväzok, manželstvo sa postupne rozpadlo a súd ich manželstvo rozviedol. Smrť jedinej dcéry bola pre nich silným negatívnym zážitkom, šokom, utrpeli silnú citovú ujmu spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, smútku, zúfalstva, dodnes túto stratu neprekonali a stratili zmysel svojho života. U žalobcov sa prejavili zdravotné problémy psychického charakteru, podrobili sa liečbe antidepresívami. Žalobcovia sa uzavreli do seba, prestali komunikovať s okolím, prerušili väčšinu kamarátskych vzťahov a v samote sa snažia vyrovnáť so smrťou dcéry.

47. V danom prípade má súd za to, že nie je potrebné preukazovať, že došlo k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti žalobcov v spoločnosti, pretože to nie je obligatórnou podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch pri zásahu do práva na ochranu osobnosti, spočívajúcom v narušení súkromného a rodinného života. Jediným predpokladom je, že primerané zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka je nepostačujúce, následok spočívajúci v znížení vážnosti osoby v spoločnosti je v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka uvedený len príkladom a nevzťahuje sa na zásahy do súkromného alebo rodinného života fyzickej osoby. Neoprávnený zásah do práva na súkromie totiž nemusí vždy vyvolať zníženie vážnosti alebo dôstojnosti dotknutej fyzickej osoby v spoločnosti. Porušenie práva na súkromie treba odlišovať od prípadov neoprávnených zásahov do práva na česť, dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch pri neoprávnenom zásahu do súkromného a rodinného života je existencia závažnej ujmy, teda takej, ktorú

fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za značnú. V danom prípade došlo protiprávnym konaním žalovaného v 2. rade k nezvratnému a závažnému následku spočívajúcemu v smrti dcéry žalobcov, keď títo prišli o možnosť zachovávať s ňou sociálne a citové väzby, utrpeli i citovú traumu. Citová, morálna a sociálna ujma žalobcov bola v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného v 2. rade. Žalovaný v 2. rade svojim protiprávnym konaním spočívajúcim v nerešpektovaní zákona o pozemných komunikáciách zasiahol do osobnostných práv žalobcov, a to do ich práva na súkromný a rodinný život. Ide o tak závažný zásah do práva na ochranu ich osobnosti, že žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia nie je postačujúca, preto sú dané predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Je nepochybné, že ujmu, ktorá žalobcom vznikla, by na ich mieste každá iná osoba považovala za ujmu objektívne závažnú.

48. Určenie výšky peňažnej náhrady v prípade splnenia podmienok § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je predmetom voľnej úvahy súdu. Súd pri svojom rozhodovaní o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z kritérií uvedených v ustanovení § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, t. j. jednak zo závažnosti vzniknutej ujmy a jednak z okolností, za ktorých došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti. Pri určení peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadal u každého žalobcu predovšetkým na nenapraviteľný následok vzniknutý v dôsledku smrteľného zranenia dcéry pri dopravnej nehode a dôsledky, ktoré táto tragická nehoda u nich vyvolala. Zohľadnil aj to, že išlo o nedbanlivostný trestný čin žalovaného v 2. rade. V konaní nebolo preukázané a uvedené nebol ani nikým tvrdené, spoluzavinenie dcéry žalobcov na predmetnej dopravnej nehode. Súd dospel k záveru, že v danom prípade je primeranou výška nemajetkovej ujmy v sume 25.000 eur a to v prípade oboch žalobcov, ktorá podľa názoru súdu zohľadňuje neodstrániteľný následok v podobe smrti jedinej dcéry a dôsledky, ktoré táto strata u žalobcov vyvolala. Následkom protiprávneho konania žalovaného v 2. rade došlo v danom prípade k nenávratnej deštrukcii možnosti rozvoja medziľudských väzieb medzi žalobcami a ich dcérou a tým k intenzívnemu zásahu do osobnostných práv žalobcov, práva na ich súkromie a rodinný život. Iba morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia nemôže odčiniť dopad protiprávneho konania žalovaného v 2. rade. V prípade žalobcov sa jednalo o závažnejší zásah do psychickej a morálnej integrity osobnosti žalobcov, ktorý zanechal v ich živote trvalé následky. Trauma, ktorá žalobcom vznikla smrťou ich dcéry, je neodstrániteľná z ich citového života. Vzťah rodičov k dieťaťu, navyše k jedinému, je vzťahom unikátnym, jedinečným a nenahraditeľným a protiprávne narušenie týchto vzťahov predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život a to mimoriadne ťažký a nereparovateľný. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že smrťou dcéry žalobcov došlo k tak závažnému neoprávnenému zásahu do práva na ochranu ich osobnosti, ktorý spočíva v obmedzení súkromného a rodinného života, kedy smrťou dcéry stratili navždy možnosť viesť s dcérou rodinný a súkromný život, pričom trauma rodičov zo smrti dieťaťa je neodstrániteľná, na čo súd prihliadol pri určený výšky nemajetkovej ujmy a žalovaným v 1. a 3. rade uložil povinnosť zaplatiť každému zo žalobcov sumu 25.000 eur, keď zároveň vychádzal z obdobných rozhodnutí súdov (rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/479/2012 zo dňa 13.11.2013, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Co/470/2011 zo dňa 20.02.2013) a takto určenú výšku nemajetkovej ujmy považoval za primeranú. Vo zvyšnej časti súd žalobu žalobcov ako nedôvodnú zamietol.

49. Intervenient v konaní namietal, že žalobcovia si predmetný nárok uplatnili z dôvodu, že trest vymeraný žalovanému v 2. rade za jeho konanie nemožno považovať za primerané zadosťučinenie za zásah do osobnostných práva žalobcov a to práva na súkromie. Zo žaloby žalobcov ako aj z ich výsluchu však vyplýva, že toto nebol jediný dôvod uplatnenia tohto nároku na súde, ale svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnili aj z iných dôvodov, z ktorých súd priznal žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy každému vo výške 25.000 eur.

50. Žalovaný v 1. rade a intervenient žiadali žalobcu v 1. rade zamietnuť z dôvodu, že tento na pojednávaní uviedol, že požadovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy je suma, ktorú do dcéry investovali počas jej života. Žalobcovia v žalobe však uviedli, že vyčíslenie nemajetkovej ujmy je len orientačné a ani prípadné nahradenie tejto ujmy finančnou kompenzáciou v požadovanej výške nemôže v žiadnom prípade zhojiť tú bolesť, ktorou žalobcovia trpia v dôsledku úmrtia svojej jedinej dcéry. Suma, ktorú žalobcovia uplatňujú z titulu nemajetkovej ujmy je výsledkom ich duševného a psychického stavu, vnútorných pocitov, pocitov bezmocnosti, ale nikdy v skutočnosti nenahradí stratu ich jedinej milovanej dcéry a nemajetková ujma nepredstavuje finančnú kompenzáciu straty dcéry, nakoľko stratu ľudského života nemožno vyjadriť peniazmi, avšak aspoň čiastočne môže zmierniť útrapy žalobcov spôsobené

neoprávneným zásahom žalovaného v 2. rade do osobnostného práva žalobcov na ochranu súkromia. Z odôvodnenia žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobcovia sa domáhajú náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nie náhrady škody, preto v žalobe neuviedli presný spôsob výpočtu požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď toto v prípade náhrady nemajetkovej ujmy je objektívne nemožné a je výlučne na úvahe súdu stanoviť jej výšku.

51. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

52. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

53. Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá.

54. Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky., ods. 2 rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

55. Podľa ustanovenia § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

56. Pri riešení otázky, kto nesie zodpovednosť za zásah do osobných práv žalobcov podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, resp. kto je pasívne legitimovaný, vzal súd do úvahy, že z hľadiska obsahu a účelu sú zodpovednostným vzťahom vzniknutým v dôsledku zásahu do osobnostných práv najbližšie zodpovednostné vzťahy, na ktoré dopadajú ustanovenia § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. V zodpovednostnom právnom vzťahu na jednej strane vystupuje ten, kto sa dopustil protiprávneho konania a na druhej strane ten, komu týmto protiprávnym konaním vznikla určitá ujma. Totožný je účel oboch inštitútov - zabezpečiť v čo najväčšej miere nahradenie vzniknutej škody.

57. Žalovaný v 2. rade ako vodič motorového vozidla bol zamestnancom žalovaného v 3. rade, zároveň bol jeho spoločníkom a štatutárnym orgánom, čo mal súd preukázané z výsluchu žalovaného v 2. rade, ktoré skutkové tvrdenia neboli po jeho výsluchu sporné, k dopravnej nehode došlo v rámci plnenia pracovných povinností u žalovaného v 3. rade, pričom občianskoprávne sankcie podľa § 13 Občianskeho zákonníka postihujú samotnú túto právnickú osobu pri analogickom použití § 420 ods.2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka (por. rozsudok NS ČR 30 Cdo1627/2005). Ustanovenie § 420 odst. 2 obč. zák. dopadá na prípady, kedy konkrétnu činnosť, pri ktorej vznikla škoda, vykonáva právnická či fyzická osoba (podnikateľ) nie sama, ale prostredníctvom iných osôb, ktoré zamestnáva, alebo ich prácu k svojej činnosti využíva. Táto zodpovednosť právnickej či fyzickej osoby sa uplatní nielen v prípadoch, kedy škoda bola spôsobená ich zamestnancom, ale i vtedy, ak bola spôsobená inými osobami, ktoré podnikateľský subjekt použil k svojej činnosti. Nie je preto podmienkou priamy právny (zmluvný) vzťah toho, kto škodu spôsobil, voči podnikateľovi. Tzv. osoba použitá k činnosti nevykonáva prácu vlastným menom na vlastné riziko, ale pre právnickou (fyzickú) osobu, podľa jej pokynov či príkazov, poprípade v jej záujme. Podstatné je, či konanie toho, kto škodu spôsobil, nepostrádalo miestny, časový a vecný vzťah k plnenej úlohou podnikateľa v rámci jeho činnosti, teda či nešlo o konanie, ktorým škodca sledoval svoj vlastný záujem; rozhodujúci je vnútorný (účelový) vzťah konania, pri ktorom vznikla škoda, k činnosti podnikateľa, ktorú vykonáva. Priama zodpovednosť toho, kto škodu spôsobil, nastáva len v prípade, že jeho konanie, ktorým bola škoda spôsobená, nespadá do rámca činnosti podnikateľa, pre ktorého prácu vykonal (tzv. exces) (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 1855/2012). Z uvedeného vyplýva, že žalovaný v 2. rade v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka za škodu spôsobenú pri tejto dopravnej nehode nezodpovedá, preto v konaní nie je pasívne vecne legitimovaný. Z tohto dôvodu súd žalobu voči žalovanému v 2. rade ako nedôvodnú zamietol.

58. Súd má za to, že pasívna legitimácia žalovaného v rade 3. rade ako prevádzkovateľa dopravy a vlastníka motorového vozidla zn. T., evidenčné číslo T. a návesu značky X., evidenčné číslo T.

ktorým v čase dopravnej nehody jazdil žalovaný v 2. rade, je daná v zmysle ustanovenia § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku sú udalosť vyvolaná osobitnou povahou dopraveného prostriedku, škoda a príčinná súvislosť medzi danou udalosťou a vznikom škody, ktoré predpoklady boli v konaní preukázané, keď dopravnou nehodou vyvolanou osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla zomrela dcéra žalobcov, v dôsledku čoho vznikla žalobcom nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do ich osobnostných práv, konkrétne do práva na súkromný a rodinný život. Vzhľadom na sprísnenú objektívnu povahu zodpovednosti sa na vznik zodpovednostného vzťahu nevyžaduje zavinenie. Prevádzkovateľ dopravy preto zásadne zodpovedá bez zreteľa na zavinenie. V prípade spôsobenia nemajetkovej ujmy na osobnostných právach tak ako v prípade škody (majetkovej) spôsobenej osobitnou prevádzkou zodpovedá prevádzkovateľ dopravy, ktorú zodpovednosť treba analogicky vyvodiť z § 853 a § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka.

59. Pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade, ktorý má postavenie poistiteľa žalovaného v 3. rade (zodpovedného subjektu) a jeho povinnosť zaplatiť uvedenú náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a), § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, ods. 3 pís. a), § 24 ods. 2 písm. d), ods. 3, ods. 5 Zákona o PZP. V konaní bolo nesporné, že vlastníkom nákladného motorového vozidla značky T., evidenčné číslo T. a návesu značky X., evidenčné číslo T. ku dňu dopravnej nehody bol žalovaný v rade 3. rade, ktorý mal uzavreté s právny predchodcom intervenienta ako poisťovateľom povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zn. značky T., evidenčné číslo T. a návesu značky X., evidenčné číslo T. a zároveň že bol držiteľom zelenej karty, t.j. Medzinárodnej karty automobilového poistenia, ktorá predstavuje medzinárodne uznávaný doklad o poistení zodpovednosti z prevádzky motorových vozidiel. Žalovaný v 2. rade ako vodič cudzozemského motorového vozidla sa pri dopravnej nehode preukázal zelenou kartou platnou na území Slovenskej republiky, preto nebol podľa § 16 ods. 3 písm. a) Zákona o PZP povinný uzavrieť hraničné poistenie a poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou tohto cudzozemského motorového vozidla poskytuje žalovaný v 1. rade.

60. Vo vzťahu k poisťovni ide o špecifické právo poškodeného na výplatu plnenia za poisteného škodcu, a to vo výške (v tom rozsahu) v akom za škodu zodpovedá poistený škodca, pričom predpokladom vzniku povinnosti poistiteľa plniť, je preukázanie zodpovednosti poisteného za škodu, ktorá poškodenému vznikla. Z poistenia zodpovednosti má poistený právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa § 4 ods. 2 cit. zákona, t. j. uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody, o. i. škody na zdraví a nákladov pri usmrtení (§ 4 ods. 2 písm. a) cit. zákona).

61. Súd sa nestotožnil a argumentáciou žalovaného v 1. rade, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nie je krytá a nesúvisí s dojednaným povinným zmluvným poistením a teda neexistuje právny titul, na základe ktorého by mal žalovaný v 1. rade plniť žalobcom nemajetkovú ujmu v peniazoch, preto namietal nedostatok svojej pasívnej legitímácie pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

62. V danom prípade súd dospel k záveru, že zásah do osobnostných práv žalobcov (do ich práva na súkromný a rodinný život) bol spôsobený pri dopravnej nehode, ktorú zavinil žalovaný v 2. rade, pri prevádzkovaní dopravy pre žalovaného v 3. rade. Žalovaný v 1. rade bol poisťovateľom jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Súd dospel k záveru, že žalovaný v 1. rade je v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy pasívne vecne legitimovaný podľa § 4 ods. 2 písm. a), § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, ods. 3 pís. a), § 24 ods. 2 písm. d), ods. 3, ods. 5 Zákona o PZP. Poistený má v zmysle týchto zákonných ustanovení z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, pričom poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi.

63. Pre posúdenie otázky pasívnej legitímácie poisťovne je rozhodujúce riešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom škoda použitým v Zákone o PZP. Súd je toho názoru, že pre účely tohto zákona treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých, spočívajúci v zásahu do práva na súkromný a rodinný život spôsobený usmrtením blízkej osoby pri prevádzke dopravných prostriedkov. Účelom poistenia zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou dopravných prostriedkov je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto

prevádzkou. Aj podľa dôvodovej správy k uvedenému zákonu je usmrtenie pri dopravnej nehode najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Ak by mal platiť výklad pojmu škoda vychádzajúci z textu zákona č. 381/2001 Z. z. (gramatický výklad), resp. vychádzajúci z ustanovení Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za škodu, teda ak by náhrada nemajetkovej ujmy pozostalých nemala byť predmetom poistného krytia, mohlo by to znamenať značné majetkové riziko subjektov zodpovedajúcich za takúto nemajetkovú ujmu, ktoré by v individuálnych prípadoch mohlo viesť aj k ich finančnému bankrotu. Zároveň by to mohlo znamenať aj neistotu pozostalých v tom smere, či im prisúdená náhrada bude aj skutočne poskytnutá, resp. riziko, že pri insolventnosti zodpovedného subjektu nebude vymožiteľná. Neprijateľnosť týchto dôsledkov vyžaduje extenzívnu interpretáciu pojmu škoda pre účely Zákona o PZP tak, že doň patrí aj náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých, a teda že aj táto náhrada je predmetom poistného krytia.

64. Napokon pri výklade pojmu škoda pre účely Zákona o PZP treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve. Predmetný zákon bol totiž výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené teraz platnou Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. Táto smernica síce nedefinuje pojem škoda, ale z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom rozumie osobnú ujmu a škodu na majetku, resp. používa slovné spojenie utrpenie „ujmy alebo škody“, či používa termíny „akákoľvek ujma alebo škoda“ alebo „akákoľvek škoda“. Komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú tak aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje majetkovú škodu aj nemajetkovú škodu (pozri napr. rozsudok Súdneho dvora zo 6. mája 2010 vo veci C-63/09 Axel Walz proti Clickair SA).

65. S použitím eurokonformného výkladu pojmov „náhrada škody na zdraví“ v § 4 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 a § 15 ods. 1 Zákona o PZP a s prihliadnutím k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, z hľadiska zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel, sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody (ako poškodeným), za ktorú možno priznať náhradu peňažnou formou podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, ktorú v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) Zákona o PZP. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, preto podľa súdu spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti žalovaného 1 za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa citovaného zákona, a preto je aj daná pasívna legitímácia žalovaného 1 na náhradu tejto nemajetkovej ujmy.

66. Vnútroštátny orgán aplikácie práva sa má vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva, t. j. výklad v súlade s komunitárnym právom, aby sa tak zabezpečil "reálny účinok" príslušnej smernice bez ohľadu na to, či ustanovenia použité pri výklade majú alebo nemajú priamy účinok. Súd členského štátu môže prostredníctvom eurokonformnej interpretácie vyplniť medzery vnútroštátneho právneho predpisu samotnými ustanoveniami smernice. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 24. októbra 2013 (C-22/12) vo veci Haasová, pod pojmom ujma na zdraví sa má rozumieť akákoľvek ujma, ak jej náhrada vyplýva na základe zodpovednosti poisteného za škodu z vnútroštátneho práva uplatniteľného v danom spore, ktorá bola spôsobená zásahom do osobnej integrity, čo zahŕňa tak fyzickú, ako aj psychickú traumu. Súdny dvor na základe týchto svojich úvah dospel k záveru, že medzi škody, ktoré sa musia z povinného zmluvného poistenia nahradiť v súlade s prvou, druhou a treťou smernicou, patrí aj nemajetková ujma, ak možno náhradu tejto ujmy požadovať podľa vnútroštátneho práva. Podľa výroku ktorého článok 3 ods. 1 Smernice Rady 72/166/EHS z 24.04.1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej Smernice Rady č. 84/5/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/15/EHS z 11.05.2005 a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady 90/232/EHS zo 14.05.1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať tak, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou

motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. V 56. bode rozsudku Súdny dvor konštatoval, že poškodené osoby pri svojom nároku sa opierajú o § 11 Občianskeho zákonníka, teda majú oporu vo vnútroštátnom práve. V 57. bode rozsudku sa uvádza, že tento záver nemôže spochybniť ani okolnosť predložená slovenskou vládou, podľa ktorej tieto paragrafy patria do tej časti českého i slovenského Občianskeho zákonníka, ktorá sa týka zásahov do ochrany osobnosti a ktorá je v zmysle týchto zákonníkov nezávislá od časti týkajúcej sa zodpovednosti za škodu v pravom zmysle slova. Citovaným rozsudkom Súdny dvor Európskej únie rozhodol, že ak vnútroštátne právo umožňuje rodinným príslušníkom obete dopravnej nehody požadovať náhradu utrpenej nemajetkovej ujmy, náhrada tejto ujmy musí byť krytá povinným poistením motorového vozidla. Súdny dvor súčasne upozornil, že i keď nerozhoduje vnútroštátny spor, vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora, pričom týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

67. Podľa rozsudku Súdneho dvora vo veci Drozdovs C-277/12, smernica rady 72/166/EHS a smernica rady 84/5/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

68. Za stavu, že právo Slovenskej republiky (jeho ustanovenia § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka) umožňuje žalobcovi požadovať náhradu nemajetkovej ujmy, je teda dôvodný záver, že takáto náhrada nemajetkovej ujmy, musí byť likvidovaná z povinného zmluvného poistenia. Súd preto neuznal právnu argumentáciu žalovaného 1, že nie je pasívne legitimovaný v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd musí nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku.

69. Súd poukazuje na právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR v rozsudku č. 6MCdo/1/2016 zo dňa 31.07.2017, podľa ktorého pre posúdenie otázky pasívnej legitimácie poisťovne je rozhodujúce riešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom škoda (použitým v Zákone o PZP). Pre účely tohto zákona treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj nemajetkovú ujmu, ktorej náhrada patrí pozostalým (po blízkej osobe, usmrtenej pri dopravnej nehode v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla) z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv, spočívajúci v zásahu do ich práva na súkromný a rodinný život. Účelom poistenia za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. Aj podľa dôvodovej správy k zodpovednostnému zákonu je usmrtenie pri dopravnej nehode najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Pri výklade pojmu škoda nie je možné vychádzať výlučne z gramatického výkladu, ale z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, nakoľko zodpovednostný zákon bol výsledkom transpozície smerníc EÚ a komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú aj nemajetkovú ujmu. Najvyšší súd zároveň poukázal na uznesenie ÚS III. ÚS 666/2016, podľa ktorého pojem „škoda“ použitý v zákone č. 381/2001 <. Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, s cieľom maximálnej možnej miery rešpektovania cieľov relevantnej únijnej regulácie. Najvyšší súd konštatoval, že takýto záver treba mimo akúkoľvek pochybnosť považovať i za obraznú vnútroštátnu bodku v diskusii na témy 1/ krytia nárokov pozostalých po obetiach dopravných nehôd na náhradu nemajetkovej ujmy povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu a 2/ tzv. pasívnej legitimácie povinných zmluvných poisťovní v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pred všeobecnými súdmi.

70. Poškodený má neobmedzený priamy nárok na plnenie voči poisťiteľovi a môže priamo od neho požadovať náhradu nemajetkovej ujmy. Zároveň si môže uplatňovať náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej prevádzkou motorového vozidla aj od poisteného. Môže svoj nárok uplatniť buď samostatne voči každému, alebo spoločne žiadať plnenie aj proti poisťiteľovi aj proti poistenému, pričom plnenie

môže dostať len raz, preto poškodený má nárok na plnenie proti dvom subjektom, avšak z iného právneho dôvodu. Žalovaní potom majú postavenie samostatných spoločníkov, nevzniká medzi nimi solidarita a jedným rozhodnutím môže byť každý z nich zaviazaný na splnenie celého dlhu žalobcovi v 1. a 2. rade, avšak vo výroku rozhodnutia musí byť vymedzený ich vzájomný vzťah tak, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého.

71. Žalovanému v 1. rade a žalovanému v 3. rade súd uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 25.000 eur a žalobkyni v 2. rade sumu 25.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. V prípade plurality zodpovedných subjektov na náhradu nemajetkovej ujmy, ak poškodení mali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči zodpovednému subjektu a na totožné plnenie súčasne nárok z iného dôvodu proti poisťovateľovi a proti prevádzateľovi vozidla, nebolo možné uložiť žalovaným povinnosť solidárneho plnenia (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 499/2002, sp. zn. 25 Cdo 2464/2000).

72. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

73. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

74. Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, ods. 2 najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

75. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. V prejednávanej veci bolo preukázané, že neoprávneným konaním žalovaného v rade 2 bolo zasiahnuté do práva na súkromie a rodinný život žalobcov. Zásah do práv žalobcov nastal momentom smrti ich dcéry, t.j. dňa 10.12.2012, žalobcovia mohli svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať prvýkrát 11.12.2012. Od tohto dňa začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá skončila 11.12.2015. Žalobcovia podali žalobu na súde dňa 27.05.2014 a domáhali sa voči žalovaným v 1. až 3. rade zaplataenia spoločne a nerozdielne sumy 350.000 eur. Žalobcovia teda v žalobe žiadali, aby žalovaní v 1. až 3. rade boli zaviazaní plniť dlh spoločne a nerozdielne, pričom spôsob prijatia dlhu na strane žalobcov uvedený nebol, preto sa takto určené spoločné právo považuje bez ďalšieho za delené, keď žalobcovia mali od počiatku postavenie samostatných procesných spoločníkov. Následne podaním doručeným súdu dňa 07.11.2017 zmenili žalobcovia žalobu a žiadali uložiť žalovaným v 1. až 3. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 175.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného a zároveň žiadali uložiť žalovaným v 1. až 3. rade povinnosť zaplatiť žalobkyni v 2. rade sumu 175.000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. Vzhľadom, na to, že žalobcovia zmenou žaloby upresnili len spôsob prijatia pohľadávky žalobcami a zmenili spôsob zaviazania žalovaných na plnenie dlhu, pričom žalobcovia si zmenenou žalobou neuplatnili nový nárok ani nežiadali priznať viac, považoval súd vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaných za nedôvodnú.

76. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

77. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

78. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

79. O náhrade trov konania žalobcov v 1. a 2. rade rozhodol súd podľa pomeru úspechu strán sporu tak, že žalobca v 1. rade a aj žalobkyňa v 2. rade, ktorí boli v konaní vo vzťahu k žalovaným v 1. a 3. rade úspešní, majú voči žalovaným v 1. rade a v 3. rade, nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. Žalobcovia v 1. a 2. rade boli plne procesne úspešní, nakoľko mali úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto ich procesného úspechu, závisela výučne od úvahy súdu, ktorú žalobcovia nemohli nijako predvídať. Preto majú žalobcovia nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd zároveň poukazuje na § 10 ods. 8 zákona č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

80. O nároku žalovaného v 2. rade na náhradu trov konania rozhodol súd podľa pomeru úspechu tak, že žalovaný v 2. rade, voči ktorému bola žaloba zamietnutá a ktorý mal teda v konaní plný úspech, má voči žalobcovi v 1. rade a aj voči žalobkyni v 2. rade, ktorí boli v časti voči žalovanému v 2. rade neúspešní, nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

81. Podľa § 155 ods. 1 CSP každý má právo konať pred súdom v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie. Súd je povinný stranám zabezpečiť rovnaké možnosti uplatnenia ich práv. S prihliadnutím na povahu a okolnosti vecí priberie súd tlmočníka. Podľa § 155 ods. 2 CSP trovy spojené s tým, že strana koná v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, znáša štát.

82. O náhrade trov konania štátu, ktoré štátu vznikli zaplatením odmeny súdneho prekladateľovi za preklad písomností do jazyka macedónskeho pre žalovaného v 2. a 3. rade, rozhodol súd tak, že štátu sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva, nakoľko v zmysle § 155 ods. 2 CSP trovy spojené s tým, že strana koná v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, znáša štát.

83. Podľa ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť, ak odporca nie je tiež od poplatku oslobodený.

84. Podľa ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch navrhovateľ v konaní o náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktorú mu boli spôsobené trestným činom je od poplatku oslobodený.

85. Podľa Položky 7b písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov súdny poplatok zo žaloby na ochranu osobnosti, bez návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy je 66 eur. Podľa Položky 7b písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov súdny poplatok zo žaloby na ochranu osobnosti, spojenej s náhradou nemajetkovej ujmy je 66 eur a 3 % z výšky uplatnenej z nemajetkovej ujmy, najviac 16.596,50 eur.

86. Vzhľadom na to, že žalobcovia v 1. a 2. rade sú v konaní od poplatku oslobodení a súd ich žalobe vyhovel, zaviazal súd žalovaného v 1. rade a žalovaného v 3. rade, ktorí boli v konaní neúspešní, na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 1566 eur (66 eur + 1.500 eur ako 3 % z priznanej sumy) do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Trnava. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z.; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.